

[Udenrigsministeren]

tale om en totrinsraket. Meningen er jo, at EFs udenrigsministre skal mødes den 17. maj 1980 og her vurdere situationen, og hvis ikke der er tale om afgørende fremskridt med hensyn til gidslernes løsladelse, nu vel, så træder disse sanktioner i gang. Der har altså ikke været tale om nogen beslutning, der her og nu bare skal træde i kraft. Og hvorfor? Ja, det kan der vel være forskellige vurderinger af og forskellige begrundelser for. Den begrundelse, jeg selv vælger, og som jeg finder er meget relevant, har noget at gøre med bemærkninger, hr. Lasse Budtz kom med, nemlig at dette forslag om at indføre sanktioner ikke er vendt imod det iranske folk. Det må være op til det iranske folk selv at bestemme, hvordan deres politiske ledelse skal se ud, hvordan de vil tilrettelægge deres fremtid. Det, vi vender os imod, er dette, at man i Iran i dag på en så grov måde har overtrådt folkeretten. For et lille land som Danmark må det spille en ret afgørende rolle, at vi gør vort til at håndhæve denne folkeret.

Så vil jeg sige til hr. Ninn-Hansen og til hr. Arne Melchior om olympiaden – jeg tror også, at fru Inge Krogh kom med et par bemærkninger derom – at regeringen jo tidligere har givet udtryk for sin holdning til dette spørgsmål. Jeg har af referat i dagspressen i dag kunnet se, at Danmarks olympiske Komité i går holdt møde og dér traf principbeslutning om at deltage, men, sådan må jeg opfatte det, samtidig besluttede, at hvis omstændighederne skulle ændre sig, så ville man kunne tage spørgsmålet op igen. Det er klart, at regeringen meget nøje følger situationen.

Jeg tror, det var hr. Arne Melchior, der havde en bemærkning om, at man godt kunne se en fordel i en vis koordinering. Jeg må konstatere, at på nuværende tidspunkt er der et af de europæiske lande, vi almindeligvis sammenligner os med, hvis olympiske komité har besluttet ikke at rejse til Moskva. Det er Norge. Jeg har konstateret, at Storbritanniens og Vesttysklands regeringer har rettet en opfordring til deres nationale olympiske komiteer om ikke at deltage, men samtidig iagttaget, at den britiske nationale olympiske komité på trods af dette har besluttet at rejse til Moskva.

Det, som har spillet en ret afgørende rolle for den danske regering, har været at fasthol-

de det princip, vi har arbejdet efter hele tiden, nemlig at vi ikke skal komme med et eller andet påtryk, men at man i idrætsorganisationerne selv bør træffe sin afgørelse. Det er velkendt, at regeringen ved to lejligheder har haft kontakt med den olympiske komité, Dansk Idræts-Forbund og repræsentanten for Den internationale olympiske Komité. Vi vil som sagt meget nøje følge udviklingen, og når vi finder, at det er påkrævet, tage ny kontakt med idrætten. Men selve princippet finder vi altså er meget vigtigt, nemlig at de selv træffer deres afgørelse.

Til fru Hanne Engberg og hr. Steen Folke vil jeg sige, at den holder jo ikke, når man påstår, at dette er en EF-lov. Det er allerede blevet sagt af hr. Lasse Budtz, at EF-landene er blevet enige om dette, men at det er blevet fulgt op af Norge, blevet fulgt op af Canada, blevet fulgt op af Australien, blevet fulgt op af New Zealand, blevet fulgt op af Japan. Så kan man ikke påstå, at dette er en EF-lov, som fru Hanne Engberg udtrykte det. Jeg nævnte Norge, og jeg vil godt til hr. Stinus sige, at vi jo altid løbende har en nøje kontakt med vore nordiske venner. Jeg tror ikke, et egentligt dansk initiativ vil ændre ved det, vi konstaterer i dag, nemlig at Norge som sagt går med, men at Sverige, Finland og Island ikke vil gøre det.

Så vil jeg sige til hr. Arne Melchior, at regeringen altid er parat til en udenrigspolitisk debat, og jeg kan ikke være uenig med hr. Arne Melchior i, at med alt det, der er sket ude i verden, synes behovet at være stærkt stigende.

Vi havde spørgetid for ikke så forfærdelig lang tid siden, og dér måtte jeg til hr. Steen Folke sige, at hans spørgsmål til mig beroede på en misforståelse. Jeg bliver nødt til at gentage dette over for hr. Steen Folke efter det, han var inde på i sin ordførertale. Det er en ren misforståelse at påstå, at dette med sanktionerne, det, der har været diskuteret og besluttet i EF, sker med udgangspunkt i Romtraktaten. Hr. Steen Folke har ret i, at der har været en diskussion, fordi nogle har ment, at man burde bruge artikel 113. Den beslutning, der er truffet, er truffet af udenrigsministrene i EF og altså ikke på grundlag af Romtraktaten.

Hr. Ib Christensen spurgte mig, hvorfor man ikke var gået til FN's generalforsamling, når nu det ikke lykkedes i sikkerhedsrådet,